

JULIOL

Era estiu. Ella adorava l'hivern. No podia negar, però, que es lliurava amb facilitat als rajos de sol eterns dels capvespres de juliol. La pell bronzejada lluïa, xiulava amb el frec de la brisa del tard. Des del punt més alt del gronxador, dos parells d'ulls eren testimonis del pas d'ocre a taronja, de rogenc a violeta, dels núvols efímers. El pas del temps era imperceptible; fins que apareixia el primer estel al cel. Llavors, els minuts s'escolaven, fugien; i ells havien de córrer per atrapar-los i es deien adeu d'una revolada.

Algun cop, s'agafaven les mans. L'una era menuda, suau, esmunyedissa; l'altra, gran i aspra, i se serrava amb força sobre la d'ella. Els dits repassaven amb cautela el palmell de l'altre, en resseguien les línies, acariciant-les; i tornaven a estrènyer-se. Eren com dues peces de trencaclosques perdudes; segurament no corresponien, però havien quedat encaixades l'una amb l'altra.

Perseguien la pilota com dues criatures, i es petaven de riure intentant fer caure l'altre o fent-se la traveta per guanyar avantatge. Era un combat desigual i, de tant en tant, ell li donava peixet. Sense avisar, apareixia del no-res el petit de la casa, s'endua la bola i es posava a donar ordres. Ells dos contra el menut. Aleshores podien permetre's certa complicitat i es compenetraven per fer jugades brillants o, més aviat, per intentar-ho. Més d'un cop, la pilota sobrevolava el jardí dels veïns. Ell posava els ulls en blanc i ella reia, resignant-se a la seva poca habilitat en el futbol.

El fred es feu present de nou a l'octubre. Es gronxaven per fer-lo passar, sota les estrelles, mancats d'aquella llum de principis de juliol. El carrer estava buit, i el silenci anava i venia. No era incòmode, al contrari; durant uns instants, eren invisibles els trets que els oposaven i es fonien l'un en l'altre, com el sol d'hivern sobre la neu, abraçant-se cada cop més fort. Mentrestant, ella pensava: "Què deu estar pensant?". Aquella maleïda veu interior repetia incansablement que, malauradament, el gronxador era de les poques coses que tenien en comú. Pel que fa a la resta, venien de dos mons ben diferents. Tard o d'hora, arribaria l'hivern i aquella abraçada significaria poca cosa més que un somni d'estiu. Què devia estar pensant, ell?

Reien altre cop, la inseguretad semblava haver-se esfumat. Parlaven de temes sense importància, es feien pessigolles, paraven per berenar i marxaven a entrenar. Tot transcorria amb normalitat. Aparentment. A mesura que els arbres quedaven despallats de fulles, la flama s'apaivagava. Però no n'eren conscients, tenien el cap massa ocupat en els seus petits problemes. Entre insults afectuosos, es deien paraules boniques i no miraven més enllà. Perquè si ho haguessin fet, haurien vist que, altre cop, com aquell capvespre de juliol, el temps se'ls escapava de les mans.

El gronxador es balancejava. Però no era ell qui el feia volar. Era el vent. El desembre tot just s'estrenava. Tenia les mans gelades i tremolava tota de dalt a baix. Una llàgrima es despenjà sense permís. Trobava a faltar l'estiu.